

«Про Службу безпеки України» та внесення відповідних змін компетенції правоохоронних органів України у протидії корупційним злочинам залишаться заплутаними, продубльованими, а відповідно – недовірливими.

Список бібліографічних посилань

1. Сущенко В. Досудове розслідування корупційних злочинів: прокуратура і НАБУ – протистояння чи співробітництво? // ZN,UA : сайт. URL: <https://dt.ua/internal/dosudove-rozsliduvannya-korupciynih-zlochyniv-prokurat-ura-i-nabu-protistoyannya-chi-spivrobitnictvo-notatki-storonnogo-na-storinkah-konstituciyi-i-zakoniv-ta-pro-praktiku-yih-zastosuvannya-v-ukrayini-.html> (дата звернення: 22.10.2017).

2. НАБУ скаржиться, що інші правоохоронні органи зазіхають на підслідність корупційних злочинів // ZBRUC : сайт. URL: <https://zbruc.eu/-node/53587> (дата звернення: 22.10.2017).

Одержано 31.10.2017

УДК 343.13

Олена Миколаївна СІТАЙЛО,

аспірант Національної академії внутрішніх справ

ДЕЯКІ ПРАВОВІ МІЖНАРОДНІ ПОЛОЖЕННЯ ЩОДО РОЗШУКУ ОБВИНУВАЧЕНОГО, ЯКИЙ УХИЛЯЄТЬСЯ ВІД СУДУ ЗА ГОСПОДАРСЬКІ ЗЛОЧИНИ

У сучасних умовах розвитку процесів глобальної інтернаціоналізації всіх сфер життєдіяльності увага міжнародної спільноти головним чином зосереджується на консолідації зусиль, спрямованих на протидію із злочинністю, що останнім часом зазнала якісно-кількісної трансформації.

Розвиток засобів комунікації, поява Інтернету, безвізовий режим з багатьма Європейськими країнами, недосконалість національних механізмів протидії злочинам у сфері господарської діяльності – це далеко неповний перелік чинників, які сприяють уникненню обвинуваченими кримінальної відповідальності за злочини у сфері господарської діяльності

За таких умов особливу роль відіграє міжнародне співробітництво держав у протидії зі злочинністю шляхом надання правової допомоги в кримінальних провадженнях, однією з форм якої є видача осіб, або екстрадиція [1].

Для України, яка останнім часом активізує свої дії на шляху інтеграції у світове співтовариство, зокрема в Європейський Союз, актуальним є питання приведення національної правової системи у відповідність до вироблених міжнародною спільнотою правових

стандартів, у тому числі у сфері надання правової допомоги в кримінальних справах у формі екстрадиції.

Процедура здійснення екстрадиції починається з моменту оголошення особи в міжнародний та державний розшук [2].

Згідно з положеннями Європейської конвенції про видачу правопорушників 1957 року договірні Сторони зобов'язуються видавати одна одній з урахуванням положень та умов, викладених у зазначеній Конвенції, усіх осіб, які переслідуються компетентними органами запитуючої Сторони за вчинення правопорушення або які розшукуються зазначеними органами з метою виконання вироку або постанови про утримання під вартою (ст. 1. Зобов'язання видавати правопорушників).

Договірна Сторона має право відмовити у видачі своїх громадян.

Якщо запитувана Сторона не видає свого громадянина, вона на прохання запитуючої Сторони передає справу до своїх компетентних органів, для того щоб у разі необхідності можна було здійснити її розгляд.

Запитуюча Сторона інформується про результати розгляду її запиту (ст. 6. Видача власних громадян).

Запитувана Сторона може відмовити у видачі відповідної особи, якщо компетентні органи цієї Сторони переслідують її у зв'язку із правопорушенням (правопорушеннями), за яке вимагається видача (ст. 8. Незакінчене провадження у справах за аналогічні правопорушення).

Запитувана Сторона може, прийнявши рішення про задоволення запиту щодо видачі правопорушника, відстрочити передачу відповідної особи з метою розгляду її справи цієї Стороною або, якщо така особа вже засуджена, з метою відбуття нею на території цієї Сторони свого покарання за інше правопорушення, ніж те, у зв'язку з яким запитується видача.

Запитувана Сторона може не відстрочувати передачу, а тимчасово передати відповідну особу запитуючій Стороні на умовах, які визначаються Сторонами за спільною згодою (частини 1, 2 статті 19. Передбачена відстрочена або умовна передача) [3].

Положеннями Конвенції про правову допомогу у кримінальних справах 1993 року передбачена відстрочка видачі. Якщо особа, видача якої потрібна, притягнута до кримінальної відповідальності або засуджена за інший злочин на території запитуваної Договірної Сторони, її видача може бути відстрочена до припинення карного переслідування, приведення вироку у виконання або до звільнення від покарання (ст. 63 Конвенції).

Крім того, якщо відстрочка видачі, передбачена статтею 63, може протягнути закінчення терміну давності карного переслідування

або завдати шкоди розслідуванню злочину, особа, видача якої потрібна за клопотанням, може бути видана на час.

Видана на час особа повинна бути повернута після проведення дії в кримінальній справі, для якої вона була видана, але не пізніше, ніж через три місяці з дня передачі особи. В обґрунтованих випадках термін може бути продовжений (ст. 64 Конвенції).

Запитувана Договірна Сторона повідомляє запитуючу Договірну Сторону про місце і час видачі. Якщо запитуюча Договірна Сторона не прийме особу, яка підлягає видачі, протягом 15 днів після поставленої дати передачі, ця особа повинна бути звільнена з-під варти (ст. 67 Конвенції).

Договірні Сторони повідомляють одна одну про результати провадження по кримінальній справі проти виданої їм особи. На прохання виписується і копія остаточного рішення (ст. 69 Конвенції).

Кожна Договірна Сторона зобов'язується за дорученням іншої Договірної Сторони здійснювати відповідно до свого законодавства карне переслідування проти власних громадян, підозрюваних у тому, який вони зробили на території запитуючої Договірної Сторони злочин (ст. 72 Конвенції) [4].

Отже, організація розшукової роботи за межами України, взаємодія з іноземними правоохоронними органами здійснюється відповідно до законодавства України, міжнародних договорів України, з використанням можливостей МОКП-Інтерполу, Європолу (через РА Укрбюро Інтерполу), підрозділу міжнародного співробітництва НП та правоохоронних органів іноземних держав, на підставі міжнародних угод та договорів.

Список бібліографічних посилань

1. Методичні рекомендації щодо порядку та умов екстрадиції до України обвинувачених на стадії досудового слідства.

2. Міжнародне співробітництво України у правовій сфері: 36 міжнародних документів / упоряд. В. Дріжчаний, О. Павличенко, О. Уманський. Харків : Фоліо, 1998. 217 с.

3. Європейська конвенція про видачу правопорушників : від 13.12.1957 // Ліга:Закон : прав. портал. URL: http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/MU57K05U.html (дата звернення: 20.11.2017).

4. Конвенция о правовой помощи и правовых отношениях по гражданским, семейным и уголовным делам : от 22.01.1993 // Ліга:Закон : прав. портал. URL: http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/MU93K01U.html (дата звернення: 20.11.2017).

Одержано 21.11.2017